

ere fremkomne om Thingets Berettigelse til at forlange Oplysninger i det Omfang, som det er sket, ligge, som disse Ting ikke nu interessere i væsentlig Grad i denne Sag, idet Udvalget, efterat Regjeringen var bleven opmærksom paa, hvad det ønskede, har givet alle de Oplysninger, som det kunde give. Jeg kan dog imidlertid ikke undlade at bemærke, at det overraskede mig i ikke ringe Grad, da det ærede Udvalg fandt Anledning til en saa drabelig Fremgangsmaade som at komme med en foreløbig Betænkning, idet det udtalte at være nødt til at komme med denne for ikke at faae Udseende af at vise Sigegyldighed overfor den Sag, der var det betroet, uden at det egentlig havde gjort Noget for at faae de Oplysninger, hvis Udblivelse gjorde det nødvendigt for det at standse Sagens Behandling for gennem Udvalgsbetænkningen at fordrø saadanne Oplysninger, som det søgte. Der var efter min Mening ikke den mindste Grund dertil. — Jeg ser ikke, saaledes som den ærede Ordfører, noget Dramatisk i denne Sag, og jeg vil derfor tillade mig at tage den ganske jævnt. Hvad der passerede for mit Bedkommende, er, at et Medlem af dette Thing under det foreliggende Lovforslags 1ste Behandling gjorde opmærksom paa, at der foruden de Andragere, der vare bleven optagne paa det aarlige Lovforslag om Indfødsret, ogsaa var endel Andre, der søgte derom, som ikke vare bleven optagne. Ja, ganske vist, det er Noget, der sker hvert Aar, og i saa Henseende er der ikke sket nogen Undtagelse for denne Maads Bedkommende. Men det ærede Medlem, som udtalte disse Ord, mente, at der var særlig Anledning til at henlede Udvalgets Opmærksomhed paa denne Mand af Grunde, som den Gang ikke kom frem. Det er ogsaa ganske rigtigt, som den ærede Ordfører bemærkede, at ganske særdeles kort efter, at Udvalget var nedsat, altsaa med en ivrig Skyndighed, forlangte Udvalget Oplysninger angaaende denne Person, nemlig Bærtshusholder Vilja, om hvem Sagen dreiede sig. Den Maade, hvorpaa disse Oplysninger bleve forlangte, gav Ministeren Anledning til at tro, at Udvalget ikke forlangte alle de Dokumenter, der vedkom denne Sag, men kunde lade sig nøie med Oplysninger om, hvorledes Sagen stod, og hvad der gennem disse Dokumenter var fremkommet. Jeg skal tilføie, at jeg den Dag, da denne Sag var expederet i Ministeriet, jagde til den ærede Ordfører her i Thinget, at der laa Svar til Udvalget, understrevet af mig, indeholdende de Oplysninger, man var istand til at give, og jeg tilføiede udtrykkelig, at dersom Udvalget ønskede selvne Dokumen-

terne, skulde det faae dem, naar det forlangte dem. Jeg veed ikke, om den ærede Ordfører er sig dette bevidst, men det er fuldkommen paalideligt, at det sagde jeg. Selv om jeg imidlertid ikke havde sagt det, hvad jeg har gjort, men selv om den ærede Ordfører ikke har opfattet disse Ord saaledes, forekommer det mig dog, at naar man vil gjøre noget saa Usædvanligt som at stoppe for en Tid hele Sagens Fremme, naar man ellers ikke ønsker dette, og saa afgiver en Betænkning med Beflagelse over ikke at kunne komme videre paa Grund af manglende Oplysninger, saa havde det dog været naturliger, selv om jeg ikke havde givet Anledning dertil, at anmode Ministeriet om disse Oplysninger, idet man derved gik ud fra, at her maatte foreligge en Misforstaaelse. Det gjorde det ærede Udvalg imidlertid ikke; det skrev en Betænkning og tilføiede en Beflagelse og det i temmelig nærgaaende Udtryk. Jeg vil ikke komme ind paa denne Side af Sagen, da den ærede Ordfører ikke ønsker at komme ind paa den, men jeg kan dog ikke undlade at sige, at der er Udtryk dert, som paa ingen Maade svare til Situationen, idet man skulde tro, det gjaldt om, at Regjeringen vilde negte dette Thing eller Rigsdagen i det Hele Oplysninger, som dette eller denne kunde have Ret til at forlange, eller at Regjeringen vilde afdisputere dette Thing Retten til at stille Unddringsforslag, men til en saadan skarp Stilling overfor Regjeringen angaaende Skridt, som den virkelig har foretaget i god Tro, var der ingen som helst Anledning. Der forelaa under alle Omstændigheder kun en Misforstaaelse, der godt kunde være bleven berigtiget. Den brugte Fremgangsmaade ligger udenfor al Sædvane. Dermed skal jeg slutte denne Afdeling af det „Drama“, som jeg i Virkeligheden ikke erkjender var tilstede, men som den ærede Ordfører nu har fundet det rigtigt eller hensigtsmæssigt at drage frem og endog inddele i 3—4 Akter. — Spørgsmaalet, der bliver tilbage, er altsaa det: Er Indenrigsministeriets Begring ved at opføre den paagjældende Person paa Lovforslaget om Indfødsret velbegrunderet eller ikke? Jeg maa nu først sige, at den første Afvisningsgrund forekommer mig i og for sig at være tilstrækkelig. Ved Cirkulære af 1874, jeg tror af 3die Juni, var det bestemt, at de Oplysninger, man forlangte af dem, der søgte Optagelse paa Lovforslaget om Indfødsrets Meddelelse, skulde afgives efter visse udelte Skemaer, der indeholdt visse Betingelser, og at de skulde være tilstede i Ministeriet inden 1ste September, for at Alt kunde være tilstrækkelig parat til at begrunde de Forslag, som gjordes paa Forslaget til Indfødsrets-